

ÆBLETRÆET

En have skal – i mit objektiv – ikke blot være alt det, der skal ordnes.

SamSKABELSE er godt.

Men samVÆREN med naturen er mindst lige så vigtig.

For det er først, når man ér og bliver stille indeni, at man begynder at fornemme den ægte FORBINDELSE – ja, måske endda en SAMMENS MELTNING – hvor ENHED MED ALT bliver den fineste oplevelse og dybeste erfaring.

ZOOM. At zoome ind, at se med et inderligt blik og mærke en kærlig forbindelse til en plante eller et træ gennem både årstidernes rytme og livets længere cyklus – hvor kort eller lang den end måtte være – er noget, jeg holder uendeligt meget af.

Et helt særligt æbletræ har delt sin rejse med mig og min familie i over et kvart århundrede. Her vil jeg dele nogle nedslag i den fælles historie.

PLANTNINGEN – I FORBINDELSE MED ET BARN S FØDSEL. Clara, vores yngste af tre børn – en planlagt efternøler – blev født den 23. august år 2000. Kort efter plantede jeg et æbletræ i en krukke for at fejre hendes ankomst.

Jeg ville eksperimentere med at dyrke træet som bonsai, vel vidende at det før eller siden nok måtte bukke under for de begrænsede betingelser. Måske ville det sprænge krukken; måske visne stille. Men det gjorde det ikke.

Femogtyve år senere står det stadig levende og stærkt – og i år har det båret flere æbler end nogensinde før.

ET SPISE-SAMMEN-RITUAL OPSTÅR. Fordi høsten altid har været beskeden, gjorde vi det til et ritual i familien at dele hvert eneste æble.

Vi spiser dem i fuldt nærvær – fra de første, der er let syrlige, til de sidste, hvor sødmen bliver næsten overmoden, men aldrig melet.

EN SNERT AF MAGI. Da alle tre børn stadig boede hjemme, læste vi igen og igen Peter Madsens fantastiske tegneserie *Valhalla*.

Bind seks, *De gyldne æbler*, bygger på myten om, hvordan Loke bortfører Ydun, gudinden for ungdom og frugtbarhed, for at stjæle hendes gyldne æbler – de æbler, der sikrer guderne evig vitalitet. Thor redder hende tilbage, og med hende og æblerne vender gudernes ungdom og styrke tilbage.

Den fortælling inspirerede os. Når vi delte æblerne – ét efter ét gennem høstens uger – føltes det som at dele selve livskraften og sammenhængen imellem os.

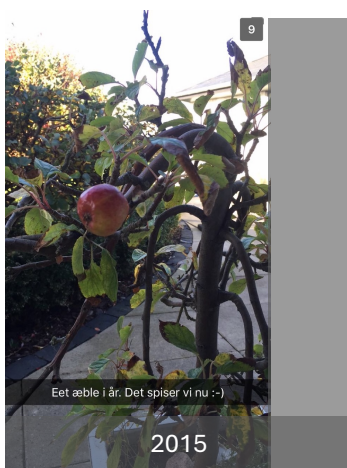
Vi plukker dem sammen. Jeg skærer æblet i lige så mange dele, som vi er den dag. Vi dufter, tygger og nyder – bevidste om, at det er ren vitalitet, vi deler. For hvorfor ikke tilføre livet en god portion magi og eventyr, mens det leves?

TRE KOLLAGER. Den første kollage viser glimt af træet gennem årene. Nogle år har jeg været mere flittig med kameraet end andre, så der er ingen fast rytme i, hvilke år billederne stammer fra. Og nok så væsentligt: Jeg fik først et mobilkamera ret sent, så i de tidlige år blev der ikke taget mange billeder gennem sæsonen. Dertil kom et liv med tre hjemmeboende børn, som ikke just levnedes megen tid til fordybelse i at følge et træ tæt med kameraet. Derfor den lidt fragmenterede historik – men også et vidnesbyrd om livets naturlige uregelmæssighed.

Den næste kollage følger omtrent ét års cyklus og har fokus på dette års (2025) overflod. Læg også mærke til, at nogle af billederne fokuserer på skyggeeffekten af træet på væggen bag. Knap 5 sider.

Den sidste kollage skildrer forgængelighedens proces – et halvt år, hvor jeg i glimt indfangede forfaldets stille skønhed. Knap 2 sider.

TRÆET GENNEM TIDEN

ET ÅRS CYKLUS

23. april

23. april

26. april

26. april

28. april

28. april

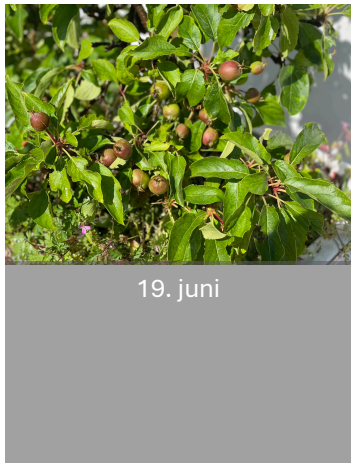
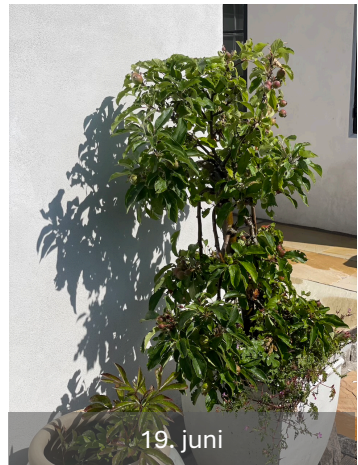
28. april

5. maj

30. maj

FORFALD

DET CYKLISKE OG FORGÆNDELIGHEDEN HYLDES. Uanset hvor mange eller få æbler der måtte være på træet et givent år, spiser vi aldrig dem alle. Jeg lader altid mindst ét – gerne flere – blive hængende, så jeg kan følge deres langsomme nedbrydning.

For det hører jo med til livet: efter blomstring og frugtbarhed kommer forfaldet, som også rummer sin egen særlige ynde. Det nytter ikke at stritte imod den del af livet.

Det er derfor blevet en del af mit ritual med dette træ at følge forgængelighedens proces – fra æblet begynder at rynke, til det rådner, falder af grenen, og til sidst bliver næring for træets næste sæson.

Denne cyklusbevidsthed – en mere cirkulær end lineær forståelse af tid – er for mig en af de mest eksistentielt beroligende oplevelser, uanset hvor i det levende jeg møder den: hos planterne, dyrene eller menneskene.

Nuvel, jeg kan godt blive lidt alderspanisk, når jeg ser mit liv som en linje, afgrænset og centreret om mig selv.

Men ser jeg mig som en del af kredsløbet – af slægt, der følger slægt – vender roen tilbage. Jeg ser bagud mod min afdøde far og min gamle, friske mor. Derefter vender jeg mig mod mine børn og børnebørn. Og så fyldes jeg igen af ro, tilfredshed og taknemmelighed over nuet, præcis som det er, dér hvor jeg står i mit liv.

At følge naturens cyklusser hjælper mig til at skifte perspektiv – fra den lineære, afgrænsede bevidsthed til den cirkulære, rummelige cykliske bevidsthed.

Her følges et enkelt æble (2018–2019) fra den 10. oktober, hvor det endnu står smukt og fristende, til blot en måned senere, hvor nedbrydningen allerede er i fuld gang – både udefra og indefra.

Da vi når den 27. december, er der næsten intet kød tilbage; kun en rest af skallen hænger stadig på træet. Jeg fik desværre ikke taget billeder af det vintersmukke træ fra januar til april.

Men da de første blade titter frem i begyndelsen af april, kigger jeg ned mod bunden. Fra den 12. december til fire måneder senere er æblet næsten helt forsvundet – nedbrudt og givet tilbage til jorden. Og endnu engang, næsten mirakuløst, folder et nyt forår sig ud med blade og blomster i udspring.

